

00YR00117

SKUP 1999 – 12

Prosjekt: Korsvold-vennenes heldige aksjekjøp og
flaggebrudd

Medarbeider: Skjalg Engebø og Steinar Dyrnes

Publikasjon: Aftenposten

Publisert: Januar – februar 1999

Medium: Avis

Tema: Næringsliv

1. Steinar Dyrnes og Skjalg Engebø, Aftenpostens økonomiredaksjon

2. **Korsvold-vennenes heldige aksjekjøp og flaggebrudd**

3. Publisert i Aftenposten i januar-februar 1999.

4. Aftenposten, boks 1178 Sentrum, 0107 OSLO, tlf 2286

5. Skjalg Engebø, Helgesensgt 11, 0553 Oslo, tlf, 900 51698/Steinar Dyrnes, Parkvn. 13, 0350 Oslo, tlf. 917 93 974.

6A.

Ideen som startet det hele – hvordan arbeidet kom i gang

Storebrand varslet 6. januar 1999 at de ville legge bud på Finansbanken. Oppkjøpet i seg selv var ikke så mye mer enn en registreringssak. Men alarmklokkene ringte fordi Storebrand-sjef Åge Korsvolds gode venn og tette forretningsforbindelse Stein Erik Hagen viste seg å være bankens femte største aksjonær. Hagen eide aksjene gjennom familieselskapet Canica. Eierskapet ble vi klar over gjennom en rutinemessig gjennomgang av en standardliste som viser de 20 største aksjonærene i et selskap til enhver tid.

Et bud på et selskap er nesten alltid gode nyheter for selskapets aksjonærer, fordi budet alltid legges betydelig over børskurs. Verdien av aksjene til Hagen steg med 17 millioner kroner, og det var altså den gode vennen Korsvold som sørget for verdiøkningen gjennom budet. Spørsmålet vi stilte oss var om Hagen kunne hatt informasjon om budet i forkant. I vår reportasje om oppkjøpet dagen etter vinklet vi utelukkende på Rimi-Hagens heldige kjøp.

B.

Den sentrale problemstillingen ved starten av prosjektet

Dersom Hagen kjente til budet (eller muligheten for et bud) i forkant, hadde han brutt verdipapirhandel-lovens bestemmelser om innsidehandel. Med dette som utgangspunkt begynte vi å kartlegge **når** Hagen hadde kjøpt sine aksjer, og **når** Storebrand startet prosessen som førte frem til et bud på Finansbanken. I denne sammenheng var viktig å finne ut hvor tidlig Storebrand hadde kjøpt 10 prosent i Finansbanken, et kjøp som først ble offentliggjort da budet ble lagt frem. For hvis noen visste om at Storebrand hadde kjøpt 10 prosent av Finansbanken, kunne de også tenke seg til at forsikringsgiganten vurderte å overta hele banken.

Helt sentralt for oss ble det å kartlegge rollen til Hagens høyre hånd, Peter Ruzicka, som er Hagens mann i Storebrand-styret. Hagen eier 10 prosent av Storebrand og Ruzicka, som også er daglig leder i Canica, har førstehåndsinformasjon om Storebrand, gjennom sitt styreverv.

C.

Endringer i problemstillingen

1. Allerede dagen etter at Storebrand varslet budet viste det seg at saken hadde flere interessante sider. Etter et TV2-innslag følte Storebrand seg presset til å gå ut med en melding hvor de detaljert fortalte om hvordan de høsten 1998 startet skjulte aksjekjøp (opsjoner og obligasjoner som kan konverteres til aksjer) i Finansbanken. Fra før av hadde Storebrand kun

fortalt at de kontrollerte 10 prosent.

De nye opplysningene gjorde oss i stand til å dobbeltsjekke Storebrands regnestykke hva angikk hvor stor eierandel de kontrollerte. Det viste seg etter hvert at Norges største forsikringsselskap hadde regnet feil – de har eid over 10 prosent i flere måneder og brutt loven om å varsle Oslo Børs og offentligheten når denne grensen passerer (flaggeplikt).

2. Mulige brudd på innsidebestemmelsene viste seg å være mye mer omfattende enn å gjelde Rimi-Hagen. Vi avslørte den neste uken at to andre i kretsen rundt Korsvold hadde foretatt heldige aksjekjøp. Steen & Strøm-sjef Erik Bøhler og Ole Andreas Halvorsen, daværende direktør i Storebrands storaksjonær Tiger, var de heldige. Dessuten finner vi ut at både Storebrand, Bøhler, Halvorsen og delvis Hagen har benyttet seg av samme meglerhus - Sundal Collier & Co. Fra da av jobbet vi etter teorien om at denne sfæren og andre tilknyttet den, hadde kjøpt seg opp i Finansbanken i forkant av Storebrands bud, på bakgrunn av innsideinformasjon.

D.

Kort beskrivelse av arbeidet underveis

Det hele startet som sagt med en mistanke om at Rimi-Hagen hadde benyttet seg av innsideinformasjon da han kjøpte aksjer i Finansbanken, men det var avsløring vår om at Storebrand kontrollerte 10,004 prosent av aksjene i Storebrand som fikk snøballen til å rulle. Samme dag som artikkelsen stod på trykk, sendte Storebrand melding til Oslo Børs om at de kontrollerer 10,004 prosent i Finansbanken.

I løpet av denne dagen mottar vi også det viktigste enkelttipset under hele vår jobbing med saken. Kilden forteller oss at MacDuff er å finne på listen over de største aksjonærene i Finansbanken. Vi hadde aldri hørt om MacDuff før, men kilden forteller at selskapet er det amerikanske familieselskapet til Ole Andreas Halvorsen, direktøren i amerikanske Tiger, som altså er en av Storebrands største eiere...

En rask kikk på listen over Finansbankens 20 største aksjonærer den fredagen, viste ikke noe spor etter MacDuff. Her kom vi til et slags vendepunkt i gravingen. Den utgaven av aksjonærlisten som vi satt på var ubrukelig til å finne MacDuff, fordi utenlandske aksjonærer har anledning til å skjule seg på klientkontoer til utenlandske investeringsbanker. Informasjonen er med andre ord ikke offentlig tilgjengelig.

Men tipseren var en troverdig kilde og vi jobbert derfor videre med dette sporet. To andre kilder bekreftet fredag og mandag at MacDuff eide aksjer. Men ingen av kildene var førstehånds. På mandag fikk vi imidlertid bekreftet fra en førstehånds kilde at Macduff eide rundt 10 prosent av aksjene i Finansbanken.

Halvorsen-bekreftelsen fortalte oss at vi måtte gå mye grundigere til verks enn å se på en liste over de 20 største aksjonærene. Samme dag avla vi derfor Finansbanken et besøk for å få se på hele aksjeboken. Alle aksjeselskaper er pliktige til å oppbevare et eksemplar av aksjeboken. Hensikten vår med å gå igjennom hele, var å lete etter selskaper eller personer som kunne knyttes opp til Hagen eller Korsvold.

Her bør det nevnes at vi allerede dag to fikk tips om at vi burde sjekke om Erik Bøhler kunne ha vært like heldig som Rimi-Hagen. I aksjeboken finner vi ikke Bøhler selv, men sønnen. Ut

over kvelden klarer vi å avdekke at Marius Bøhlers siste aksjekjøp i Finansbanken skjedde så sent som dagen før Storebrands bud.

Dagen etter besøket i Finansbanken kunne vi dermed skrive om både det vanvittige heldige aksjekjøpet til Bøhlers sønn og at Tiger-Halvorsen var blant bankens største aksjonærer. Vi klarte i denne omgang ikke å finne ut når Halvorsen har kjøpt aksjene, eller mer presist: Om kjøpene fant sted før eller etter at Storebrand begynte å vise interesse for Finansbanken

En rekke anonyme selskaper var også på aksjonærlisten. De neste dagene kartla vi hvem som var sentrale på leder- og eiersiden i disse selskapene. Men ingen av dem kunne knyttes opp mot Korsvold-sfæren.

Den siste avsløringen kom på trykk 4. februar. Oslo Børs anmeldte MacDuff (Ole Andreas Halvorsen) til Økokrim dagen i forveien for flaggebrudd (se punkt "Mulige og sikre konsekvenser" under). Anmeldelsen inneholdt ny informasjon om MacDuff: Det viste seg nemlig at også Halvorsens private investeringsselskap hadde kjøpt aksjer (konvertible obligasjoner) etter at Storebrand posisjonerte seg i Finansbanken. Dermed hadde altså en tredje venn/forretningsforbindelse av Korsvold hatt griseflaks og tjent mye penger på Storebrands bud.

Mulige og sikre konsekvenser:

Millionbot: Oslo Børs anmeldte Ole Andreas Halvorsens investeringsselskap MacDuff til politiet. Økokrim konkluderte med å ilegge en av historiens strengeste bøter for brudd på verdipapirhandel-lovens flaggebestemmelse: 2,5 millioner kroner.

Bare en gang er et selskap ilagt større bot for brudd på denne bestemmelsen. Halvorsen har anket boten, og Økokrim har varslet at det vil bli tatt ut tiltale. Straffesaken er i skrivende stund ikke berammet, men er ventet å komme opp i løpet av 2000.

Storebrands flaggebrudd ble av Oslo Børs oversendt Økokrim. Denne saken valgte imidlertid Økokrim å henlegge saken, fordi bruddet var relativt lite.

Bøhler måtte gå: Konsernsjef Erik Bøhler i Steen & Strøm ASA ble tvunget til å gå. Ifølge hovedeier og styreformann Stein Erik Hagen måtte Bøhler gå blant annet fordi han hadde løyet til Aftenposten om sønnens aksjekjøp i Finansbanken (intervju i Dagens Næringsliv 23. mars 99) Bøhlers løgn, ifølge Hagen, var opplysningen om at det var Steen & Strøms finansdirektør som hadde kjøpt aksjene, på vegne av Marius Bøhler.

Erik Bøhler hadde altså trolig ordnet aksjekjøpet selv, men det vet vi ikke sikkert. Bøhler har ikke villet snakke med oss om dette.

Innsidehandel: Kredittilsynet og Oslo Børs igangsatte omfattende undersøkelser omkring aksjekjøpene til Ole Andreas Halvorsen, Stein Erik Hagens Canica og Marius Bøhler i forkant av Storebrands bud på Finansbanken. Undersøkelsene er blant de mest grundige og omfattende som er gjort i denne type saker her til lands. Men de kom ikke noen vei på grunn av mangel på konkrete bevis. Avdelingsdirektør Eirik Bunæs har imidlertid understreket at sakene kan bli tatt opp igjen, hvis de kommer over nye spor. Slike understrekinger er svært uvanlige fra Kredittilsynet.

Halvorsen sluttet: Også Ole Andreas Halvorsen sluttet i jobben sin. Han var ansatt som direktør i det amerikanske investeringselskapet Tiger Management. Halvorsen lever i dag utelukkende av å forvalte sine egne penger. Vi vet ikke om millionboten og den kommende rettssaken har sammenheng med at Halvorsen sluttet i toppjobben på Manhattan.

Fokus på flaggelov: Både Oslo Børs og selskaper synes å ha økt fokus på flaggebestemmelsene i verdipapirhandelloven. Bestemmelsen er til for å skape åpenhet om hvem som er i ferd med å kjøpe seg opp i et børsnotert selskap. Det skal flagges når kjøper passerer 10, 20, 33,3, 40, 66,67 og 90 prosents eierandel.

Storebrand avdekket for eksempel på egen hånd få måneder senere, at de nok en gang hadde regnet feil ved kjøp i et selskap. Denne gang var overtredelsen langt større. Forsikringselskapet har vedtatt en bot på 750.000 kroner for forholdet. Etter to slike saker på kort tid bestemte Storebrand-sjef Åge Korsvold seg for å skjerpe inn rutineene. Det ble rett og slett en for stor belastning at det som skulle være en av de mest seriøse aktørene i det norske aksjemarkedet, stadig ble tatt med buksene nede.

Kildearbeid og metoder:

Kildearbeidet i denne type saker kan være svært vanskelig: Så å si ingen vil snakke, og det skriftlige kildematerialet er lite tilgjengelig. Mangelen på skriftlig kildemateriale i denne saken, gjaldt særlig innsideproblematikken rundt vennekjøpene. Flaggebrudd-siden var langt lettere å dokumentere ved hjelp av skriftlig materiale.

Hagens kjøp: Utgangspunktet var en liste over de største aksjonærene i Finansbanken. Aksjonærlistene er offentlig tilgjengelig informasjon, det er også mulig å ta ut historiske oversikter, for å kunne sammenligne hvem som har kjøpt. Vi ringte imidlertid Canica, og fikk denne informasjonen av selskapet. Dette var altså helt i starten, før vi hadde satt noe på trykk. For oss var det også slutten hva gjaldt bistand fra Canica/Stein Erik Hagen.

Det viste seg altså at Canica (Stein Erik Hagen-familiens investeringselskap) hadde kjøpt store mengder Finansbanken-aksjer i månedene før Storebrands bud. Sammenholdt med andre opplysninger fra Canica, om når oppkjøpet av Finansbanken skulle ha blitt nevnt på første styremøte i Storebrand, så det først ut som om Canica ikke kunne mistenkes for innsidehandel. Canicas siste aksjekjøp ble foretatt 24. november, mens Finansbanken første gang skulle ha blitt diskutert på Storebrand-styremøte 12. desember. Videre skulle ledergruppen i Storebrand ha bestemt seg 17. desember for å forslå et oppkjøp. Og Storebrand-sjef Åge Korsvold hevdet derfor overfor Aftenposten at innsidesituasjonen først oppsto 17. desember.

Både Storebrand-sjefen og Canica/Stein Erik Hagen mente derfor at de ikke kunne mistenkes for å ha vist om noe som helst. Men da så de bort ifra at Storebrand hadde begynt oppkjøpene i Finansbanken allerede 8. september. Den datoen fremgikk av den tidligere nevnte meldingen som Storebrand så seg nødt til å sende ut dagen etter budet. I et intervju med Aftenposten gikk Åge Korsvold, høyst ufrivillig, langt i å vedgå at kunnskap om dette kjøpet også måtte karakteriseres som innsideinformasjon. I en helt annen sammenheng fortalte han nemlig at hele grunnen til at Storebrands kjøp i Finansbanken i forkant av budet måtte holdes hemmelig, var frykt for at informasjon om dette ville drive opp Finansbankens aksjekurs. Korsvold fryktet altså at markedet da ville tro at Storebrand vurderte å kjøpe opp nisjebanken.

Dermed skrev han samtidig under på at slik informasjon etter alt å dømme ville være kursdrivende. Lov om verdipapirhandel forlanger at tre krav må være oppfylt for at opplysninger kan karakteriseres som innsideinformasjon, der kursdrivende er ett av dem. De to andre er presis og fortrolig. Ekspert på innsidehandelbestemmelsen, førsteamanuensis Rune Sæbø ved UiB, konkluderte med at kunnskap om Storebrands kjøp kunne være innsideinformasjon. Investorer med slik kunnskap ville derfor trolig bryte loven hvis de handlet aksjer i Finansbanken.

I denne sammenheng kan det være verdt å nevne at den samme Åge Korsvold konsekvent har nektet å svare på hvorvidt Canica/Hagen eller Halvorsen visste om Storebrands posisjonering i Finansbanken. Canica/Hagen og Halvorsen har også nektet å svare på dette, tross en rekke henvendelser.

Storebrands flaggebrudd: Storebrand hadde altså i forkant av budet kjøpt kontroll over 9,9 prosent av Finansbanken – trodde de. Senere skulle det vise seg at de hadde misforstått loven og regnet feil...

Pressemeldingen som ble utløst av TV2-innslaget, var av stor nytte for vårt videre arbeid. For det detaljerte oppsettet satte oss i stand til å etterprøve Storebrands regnestykke. Vi trodde knapt hva vi så : Våre regnestykker viste at Storebrand hadde regnet feil. Medregnet konvertible obligasjoner kontrollerte de mer enn 10 prosent av Finansbanken, og de hadde gjort det i hele tre måneder. Dermed skulle de også ha varslet Børsen og markedet for lenge siden.

Vi følte oss slettes ikke sikker: Skulle to journalister ha forstått loves regnemetode riktig – mens juristene til et av landets ledende meglerhus og landets største forsikringselskap, hadde misforstått totalt?

Fra å avvise saken totalt, gikk Storebrand ut over kvelden med på at vi kunne ha rett. Da hadde vi i mellomtiden sikret oss støtte fra Oslo Børs. Det viste seg at lovens forarbeider støttet vår tolkning.

For spesielt interesserte: Uenigheten gikk ut på hvilket tall som skulle benyttes i nevner når Storebrands prosentvise eierandel skulle regnes ut: Antall aksjer medregnet konverterte obligasjoner, eller ikke medregnet. Det siste viste seg å være riktig. Dermed ble Storebrands prosentsvar for lavt.

Sundal Collier nektet imidlertid fortsatt blankt. Vi valgte å kjøre saken likevel, fordi vi var rimelig sikre på vår egen tolkning, særlig etter at Børsens jurister støttet oss. Dagen etter innrømmet Storebrand feilen offisielt, og flagget 10,004 prosents eierandel . Sundal Collier tok på seg skylden, men skyldte på at loven. Den var ulogisk, mente de...

Finansbankens ukjente storeier: Omfattende arbeid med gamle og til dels nye muntlige kilder, bragte oss på sporet av en helt utrolig opplysning: En New York-basert nordmann var Finansbankens desidert største eier. Aksjene var imidlertid skjult bak en klientkonto i en amerikansk bank. Svært få visste om at Halvorsen var aksjonær, noen hadde hørt rykter, ytterst få viste det, enda færre visste hvor mye. Etter å omsider ha fått kryssjekket omtrentlige

opplysninger med en førstehåndskilde, måtte vi derfor gå svært varsomt fram da vi skulle presentere saken, rett og slett for å beskytte kilden. Hvordan kan vi ikke komme inn på her, men hovedbudskapet kom frem: Ole Andreas Halvorsen hadde lenge vært Finansbankens største eier med rundt 10 prosent av aksjene. Vi forsøkte gang på gang å få Halvorsen i tale. Vi fortalte sekretæren hva saken gjaldt allerede ved første henvendelse, men Halvorsen forble taus.

Men dagen etter vår første henvendelse til ham, og samme dag som avsløringen sto på trykk, sendte Halvorsen flaggemelding til Oslo Børs om at hans selskap kontrollerte en stor del av Finansbanken, og langt mer enn 10 prosent. Han skulle ha varslet Oslo Børs om beholdningen for flere år siden. Halvorsens talsmann argumenterte med at finansmannen hadde misforstått loven (slik Storebrand også hadde gjort da de trodde de eide under 10 prosent inntil Aftenposten bokstavelig talt lærte dem å regne det ut på riktig måte.). Interessant i så måte er det å merke seg at Halvorsen benyttet seg av samme meglerhus – Sundal Collier.

Bøhlers kjøp dagen før: Som nevnt innledningsvis er ikke alle skiftelige kilder like tilgjengelige for journalister. Blant annet finnes det noe som heter transportlogg, som viser alle som har kjøpt eller solgt aksjer i et selskap, dag for dag. Men denne er det kun selskapet som har lov å ta ut fra Verdipapirsentralen. I hver enkelt sak er vi derfor avhengig av velvillighet fra det aktuelle selskapet, for å få ut denne informasjonen. Alternativet er å bestille utskrift av hele aksjeboken, dag for dag, og sammenligne. Dette er svært tidkrevende og kostbart.

Heldigvis fikk vi hjelp i denne saken. Transportloggen satte oss på sporet av flere interessante kjøp i dagene før budet. Noe av det mest interessante i denne saken kunne vi imidlertid likevel ha gått glipp av, til tross for den gode hjelpen: Marius Bøhlers aksjekjøp. Hovedregelen er at alle aksjekjøp dukker opp på listene fire dager etter kjøpet. Men denne saken lærte oss at det er mulig for en investor å komme seg unna dette, og dermed næringslivsjournalisters søk etter hvem som handlet dagene før et bud: Han kan avtale med megler utsatt oppgjør – dvs. at han betaler aksjene seinere. Da blir også registreringen utsatt. Nettopp dette skjedde med Bøhler juniors aksjer – senere skulle det vise seg at de først kom på listene 9 dager etter budet. Dermed kunne det se ut som om aksjen var kjøpt 4-5 dager ETTER budet. Men slik var det ikke, og heldigvis for oss, fikk vi et tips som satte oss på sporet.

Tipset gikk ut på at vi burde sjekke om ikke også Erik Bøhler var aksjonær i Finansbanken. Vi sjekket, som tidligere nevnt, og fant altså sønnen Marius i aksjeboken. Deretter ringte vi hans far, Erik, og spurte rett ut hvor lenge sønnen hadde vært Finansbanken-aksjonær. Han fremholdt at sønnen hadde vært aksjonær i lang tid.

Vi informerte deretter ham om at vi nå gikk igjennom samtlige aksjehandler i dagene før budet, og spurte deretter om sønnen kunne ha kjøpt flere aksjer i denne perioden.

Bare noe småtterier, svarte Bøhler senior. På spørsmål om hvor mye og når, ble han uklar, og ba om at vi ringte tilbake.

En halvtime senere opplyste Erik Bøhler at det var kjøpt 20.000 Finansbanken-aksjer i sønnens navn dagen før budet formelt ble fremlagt. Bøhler nektet bestemt for at de visste noe om det nært forestående budet som vennen Åge Korsvold planla og som forretningspartner og venn Stein Erik Hagen på dette tidspunkt trolig hadde eksakt kunnskap om, fordi han var representert i Storebrands styre. Ingen har heller klart å bevise at Bøhler virkelig visste noe.

Hagen har altså senere sagt at Bøhler løy om deler av fremstillingen overfor Aftenposten, men det i seg selv ikke er godt nok bevis.

7. Arbeidsmengde:

Svært mye mens det sto på som verst. Totalt har nok denne saken krevet et par månedsverk.

8. Spesielle erfaringer

Tause kilder: Vi fikk en lang rekke tips og innspill etter hvert som vi drev frem ulike sider av denne saken i spaltene. Noen var så gode at hvis vi hadde kunnet dokumentere dem, ville denne saken fått langt mer alvorlige konsekvenser enn den hittil har fått. Men vi mangler nok kilder, og vi mangler gode nok kilder. Vi har kartlagt flere, og vet at de sitter inne med interessant informasjon, men de nekter å snakke med oss, selv anonymt. Hvorfor? En teori er frykt for å bli mistenkt for å ha lekket til pressen. Det er tross noen av landets mektigste personer som var innblandet i denne saken, både hva gjelder penger og posisjoner. En lekkasje-mistanke kan derfor koste dyrt, på flere måter.

Ny kunnskap: Vi lærte at økonomijournalisters basisredskap i jakten på mulige innsidere – sammenligning av aksjonærlistene – ikke holder. En investor kan forsinke at han kommer på listen i flere dager, ved å utsette oppgjør for aksjene. Dermed kan han forhindre at journalisten finner ham, selv om hele aksjeboken kjøres ut to dager på rad og de to utgavene kjøres mot hverandre. Investoren står ikke der, han dukker først opp flere dager senere. Da er søket avsluttet, dessuten ser det da ut som om han kjøpte aksjene flere dager etter den kursdrivende hendelsen, ikke dagen før. For å avdekke at aksjene er kjøpt med utsatt oppgjør, må man, som nevnt under punktet som omhandler Bøhlers kjøp, ha tilgang på transportlogg.

Jobbe sammen: Viktigheten av å jobbe minst to sammen på slike prosjekter, er stor. Mye av stoffet er utrolig komplisert, i denne saken opplevde vi jo blant annet at selv eksperter i Storebrand og Sundal Collier hadde tatt feil. Derfor er det viktig å kunne kaste ball, slik at vi kan forkaste/jobbe videre med hypoteser fortløpende.

Det er også viktig at de som jobber sammen har forskjellige innfallsvinkler. Vi to har ofte det, blant annet ved at vi hadde forskjellig bagrunn før vi begynte med finansjournalistikk (klassisk journalistbakgrunn fra Norsk Journalisthøgskole kontra siviløkonom fra Handelshøyskolen BI). Men avstanden bør nok ikke være større enn at man snakker samme språk, og stoler på hverandres vurderinger.

Vanskelig å avsløre: Kun en person er dømt for innsidehandel i Norge. Det betyr ikke at dette ikke er noe stort problem, tvert imot. Problemet er at lovens beviskrav er strenge, og, ikke minst, at det finnes svært få skriftlige bevis i slike saker. Kredittilsynet og Økokrim er derfor avhengig av at noen vitner mot innsiderne. Det skjer ikke.

Vi visste for så vidt fra før at det så å si er umulig å avdekke ulovlig innsidehandel. Målet var selvsagt likevel å forsøke å avdekke om det hadde skjedd i denne saken. Men et annet viktig mål for oss var å få satt fokus på problematikken, for å på den måten kunne bidra til et mer modent aksjemarked. Dette høres kanskje noe pompøs ut, men det er et faktum at pressens fokus på denne typen saker bidrar til å oppdra det norske aksjemarkedet.

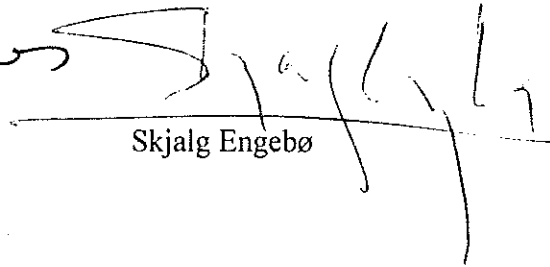
Faren for injurier: Ord og formuleringer må veies på gullvekt når vi ikke kan bevise noe, men at mye kan tyde på at noen visste mer enn andre da de handlet aksjer. Vi diskuterte mye, både med oss selv og andre, om bruk av formuleringer som "Heldig aksjekjøp for "Rimi-Hagen". Gikk vi for langt? Kunne vi beskyldes for å påstå at han hadde brutt loven. Vi kom til at han uansett hadde vært heldig, og mente at så pass måtte en så høyt profilert samfunnstopp tåle. "Heldig" brukte vi senere også om de andre heldige, etter hvert som vi kom over dem.

Trusler om søksmål: På NRK Dagsnytt truet Stein Erik Hagen med at han vurderte å saksøke Aftenposten. Vi har aldri hørt noe fra ham....

9. Oslo 20. januar 2000

Steinar Dyrnes

Skjalg Engebø